

[Knuud Thomsen.]

på det knæsatte princip om, at ligevægten mellem undervisning og forskning søges tilvejebragt ved, at arbejdstiden hos det videnskabelige personale stort set deles ligeligt mellem disse to funktioner.

Jeg nærer stor frygt for, at man til skade for erhvervenes interesser ved udbygningen af forskningsfaciliteterne og ved de planlagte udvidelser af studieplanerne ikke udbygger en undervisningsanstalt for civilingeniører, men et institut for uddannelse af forskere i et sådant omfang, at jeg nærer alvorlig tvivl om, at der vil være brug for dette store antal videnskabeligt uddannede personer. Der skal på højskolen være mulighed for vordende forskere, helt rigtigt; men erhvervene har i stor udstrækning brug for praktiske ingeniører.

Man har påbegyndt Danmarks ingeniørakademi i nær tilknytning til højskolen. Det er muligt, at der er noget rigtigt i denne tanke, men det betyder rent faktisk, at nu har vi 3 ingeniøruddannelser i Danmark: civilingeniører, akademiingeniører og teknikumingeniører. Jeg føler mig ikke overbevist om, at dette har været drøftet og gennemtænkt omhyggeligt nok. I hvert fald er der jo i erhvervslivet stærkt delte meninger, og holder vi os så endelig til den inddeling, der nu er knæsat, tror jeg faktisk, man nu og fremtidig kommer til at uddanne for mange civilingeniører i dette alt for høje niveau og for få akademiingeniører.

Også her tror jeg, at en styrelsesform, hvori erhvervslivet var repræsenteret, ville kunne sørge for, at dette spørgsmål var under stadig overvejelse og formodentlig frodig debat.

Måske var en overstyrelse efter svensk mønster, som under sig havde alle 3 uddannelser, hensigtsmæssig; jeg ved det ikke, men jeg synes, det er en af de ting, der kunne overvejes.

Endelig er der jo den diskussion, som har været så rigeligt refereret, om Lundprojektet. Jeg kan ikke forstå og har ikke

kunnet forstå, hvorfor man ikke kan sammenligne Lundprojektet med Lundtofteprojektet. Forholdet er jo det, at den højtærede undervisningsminister selv har opereret med spørgsmålet om størrelsesordenen og måtte gøre det. Stillet over for de mange forskellige angivelser for, hvad Lundtofteprojektet skulle eller måtte koste, har ministeren jo skåret igennem og sagt, hvad jeg synes er rigtigt og redeligt, at efter en politisk-økonomisk vurdering skal Lundtofteprojektet koste 500 mill. kr. beregnet efter 1962-priser, men ministeren erkender selv, at dette er et spørgsmål om størrelsesorden, og jeg vil gerne her bringe et citat fra ministerens svar. Ministeren siger — jeg beder den højtærede formand om tilladelse til et citat —:

„Den foreslåede beløbsramme har ikke kunnet baseres på et detaljeret beregningsgrundlag. På grundlag af planlægningsudvalgets og højskolens gennem det sidste år“ — det er skrevet nu i år — „foretagne kritiske gennemgang af projektet både i teknisk henseende og med hensyn til fremsatte ønsker og på grundlag af de indvundne erfaringer under det hidtidige byggeri anser jeg den foreslåede beløbsramme for realistisk med hensyn til størrelsesorden; dog kan man ikke udelukke fortsat benyttelse af dele af den gamle læreanstalt, efter at de 500 mill. kr. er anvendt.“

Nu spørger jeg, hvorfor ikke også jeg kan få lov til at operere med størrelsesordener. Jeg skal ikke gentage diskussionen, men hvorfor skal Lundtofte koste 3 gange så meget som Lund, når der kun er tale om dobbelt så mange studerende? Jeg vil ikke gå i dybden med det, men kun sige, at havde der været tale om 20 pct.s afvigelse i beløb eller 20 pct.s afvigelse i arealforbrug, havde det ikke rørt mig. Det er de meget store afvigelser, jeg ikke forstår. Det ærede medlem hr. Axel Kristensen siger nu, at der opereres det ene sted med brutto-m² og det andet sted med netto-m². Det er ikke min opfattelse; det er i hvert fald heller ikke sagt;